

ФЕРМЕР

19 вересня 2018 року
№ 36 (75)

ПРИДНІПРОВ'Я

Родинне селфі на етнофестивалі «Петриківський дивоцвіт».

Читайте стор. 8

НОВІ ЗВІРСТВА В ІНТЕРНАТІ!

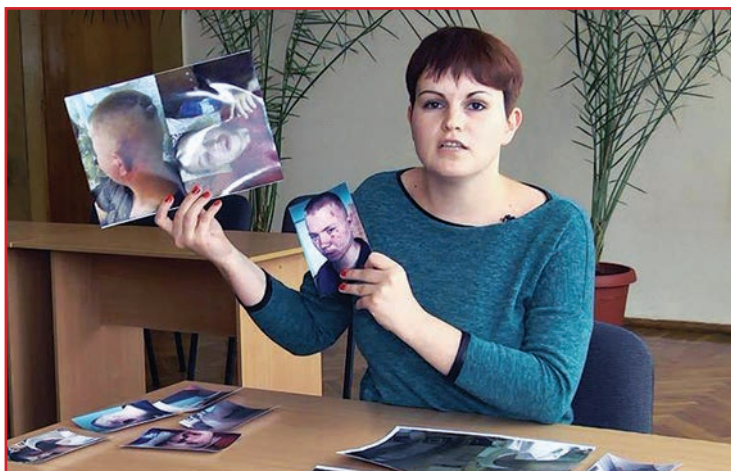
Про справжню зону лиха, якою став КЗ «Верхньодніпровський будинок-інтернат № 2» Дніпропетровської облради за півтора роки директорування Геннадія Феденка, вже знає вся Україна. На жаль, цю «ракову пухлину», неодноразово висвітлену «Фермером Придніпров'я», голова облради Г. Пригунов не лише не видаляв, а навіть плевав продовженням контракту. Та «метастази» вже пішли такі, що потерпілих стало вкрай багато – трудовий колектив, вихованці, обкрадений обласний бюджет і навіть... перевіряючи та журналісти!

Кримінал

Далі свідчення учасника подій, члена комісії облради за перевірки фінансової діяльності інтернату Анатолія Гайворонського:

- Дванадцятого вересня, прибувши до Верхньодніпровська на запрошення працівників дитбудинку № 2 і поспілкувавшись з ними, мені стали відомі кримінальні факти тінювих схем відмивання бюджетних коштів в інтернаті. Оперуючи своїм депутатським правом на невідкладний прийом керівників установ, вирушаємо до дитбудинку зі знімальною групою ТБ для з'ясування ситуації. Та Г. Феденко, не спитавши й мети візиту, відразу вдається до брудної лайки і намагається виштовхати мене за межі закладу. На зауваження про неправомірність його дій погрожує мене вбивством! Потім заважає роботі телеоператора. Психіатр закладу Валерій Гурін, вислужуючись перед директором, нахабно кидається на оператора – б'є об стіну, трощить відеореєстратор... А жінку-журналіста, яка намагалася захистити колегу і техніку, психіатр ударив в обличчя! Викликали поліцію, написали заяви про побиття і погрози, чекаємо внесення відомостей про ці кримінальні злочини до ЄРДР.

Після надзвичайної події Г. Феденко заявив, що «знімальна група його спровокувала,

Журналістка «112 Україна» Світлана ФЕДИК демонструє знімки побитих підопічних Верхньодніпровського дитбудинку.

але групового побиття журналістів, нищення апаратури не було, як і погроз депутатів». Побита журналістка «112 Україна» Світлана Федик заявила, що її у Верхньодніпровську побили вперше в житті, а відібраний після викручування рук директором телефон повернула поліція. І що такого садизму, як у Верхньодніпровському інтернаті, за роки роботи на телебаченні ніде в Україні не бачила!

Учора, після телесюжету у «Віках» на СТБ про «подвиги» Г. Феденка (на «112» про це буде згодом) облрада начебто вирішила не продовжувати йому контракт. Нарешті... До речі, за погрозу вбивством ст. 129 ККУ передбачає арешт до шести місяців або обмеження волі до двох років. А за умис-

не нанесення побоїв журналісту організованою групою - а в інтернаті 12 вересня били і викручували руки двом журналістам психіатр В. Гурін, директор Г. Феденко і заступник Е. Збаранська - ст. 345-1 ч. 4 ККУ передбачає позбавлення волі від 7 до 14 років! Вочевидь, цей тяжкий кримінальний злочин є наслідком ігнорування правоохоронцями півторарічного садизму в інтернаті.

Український прозаїк Іван Чендей писав, що найстрашніше на світі – це провінційна знаменитість. Саме вона скоює найбільше злочинів, бо не боїться кари ні людської, ні Божої. І не розуміє справжнє призначення людини – бути рівною з подібними собі, батьком усьому живому на Землі.

Григорій ДАВИДЕНКО.

Є ТАКЕ БІБЛІЙНЕ ПОНЯТТЯ, ЯК СУДНИЙ ДЕНЬ – НІБИ ОСТАННІЙ ДЕНЬ ІСНУВАННЯ БІЛОГО СВІТУ, КОЛИ НАД ЛЮДЬМИ З МЕТОЮ ВИЯВЛЕННЯ ПОМІЖ НИХ ПРАВЕДНИКІВ І ГРІШНИКІВ БОГОМ БУДЕ ЗДІЙСНЕНО ОСТАННІЙ СУД, КОТРИЙ ЩЕ НАЗВАЛИ СТРАШНИМ. А ЯК НА НАС, ТО Є ЛЮДИ, ЯКИМ НЕПРОСТОЮ СУДЬБОЮ ВИПАДАЄ ДАТИ ЗРОЗУМІТИ, ХТО Є ХТО І ПОМІЖ НАС СЬОГОДНІ. ТОБТО ХТО ПРАВЕДНИК, А ХТО ДІЙСНО ВЕЛИКИЙ ГРІШНИК. ДО ТАКИХ ЛЮДЕЙ І НАЛЕЖАВ ГЕРОЙ НАШОЇ ПУБЛІКАЦІЇ, ДОЛЯ КОТРОГО СПРАВДІ Ж БО ВИНЕСЛА СВОЇ СПРАВЕДЛИВИЙ ПРИСУД, ХОТИЛИ ТОГО ВОНИ ЧИ НІ, ЙОГО НЕДРУГАМ І ОПОНЕНТАМ, А САМОГО ЙОГО ЗАРАХУВАЛА ДО ЧИСЛА НЕЗАСЛУЖЕНО СКРИВДЖЕНИХ І ПОСТРАЖДАЛИХ. АЛЕ ВІН ПРИ ЦЬОМУ НЕ ВТРАТИВ ВЛАСНОЇ ГІДНОСТІ ТА НЕ ЗРАДИВ СВОЇХ ПРИНЦИПІВ.

СУДНА ДОЛЯ МИКОЛИ АГАФОНОВА

Цього року святкував би своє 70-ліття Микола Іванович Агафонов. Пам'ятаєте чи ні його ім'я? Практично тільки почалася в Україні аграрна реформа, у нашій області і виникла унікальна, безпрецедентна на ті часи агрофірма «Наукова», яка без перебільшення встигла кілька років правити за взірць для усієї країни. І навіть зберегла би свої показово-лідуючі позиції, якби вціліла у вирі уже тоді вкрай несправедливих перепитів ніби як державотворення незалежної України, насправді ж її насильницького загання у глухий кут. На прикладі якраз «наукової» сьогодні й видно, як на екрані, що все, що заду-

мувалося і втілювалося на благо та в інтересах селянських мас, нещадно переслідувалося і нищилося в зародку. У даному випадку була поставлена мета «закопати» Агафонов, а про людей, котрі по-новаторськи працювали у створеній ним агрофірмі і жили, мов у Бога за пазухою, ніхто при цьому думати та перейматися не збирався. Селяни відразу у нашій Україні стали, як пиляка на вітрі, котру нехай несе куди завгодно, тільки не запрошує можновладцям-вельможам очі.

Один наш колега уже встиг згадати у пресі 70-річний ювілей Миколи Івановича, написавши, що не знає і не уявляє, як святкував би він його. А ось ми знаємо й уявляємо. І не сумніваємося, що це була б подія не лише на всю область, але і на всю Україну. Вшанувати щиро та гідно Агафонов намагалися б усі, хто був би наділений почуттями вдячності людині, яка спромоглася сотворити небачене і нечуване раніше у нас аграрне диво. І вшановували б не тільки державні мужі чи аграрні академіки-вчені або й міністри, а чи не в першу чергу рядові трудівники агрофірми. Адже якщо майже чверть століття тому агрофірма «Наукова» в суперновітніх технологічних умовах утримувала 10 тисяч корів голштинської породи, надоюючи у рік від кожної з них по 10 тисяч кілограмів молока, а на 26 тисячах гектарах угідь вирощувала по 60 центнерів хліба на круг та по 27 насіння соняшнику і по 80 центнерів кукурудзи, то можна уявити, якими досягненнями славилася її сьогодні «Наукова» Агафонов. А ще якщо тодішні трудівники агрофірми отримували гідні заробітні плати плюс додаткові матеріальні і соціальні гарантії, то не треба сумніватися, що й сьогодні у «Науковій» людей не зобижали б, як зобижають нині практично повсюдно по селах. Але все це якби, звісна річ, агрофірма Миколи Івановича збереглася, а сам Агафонов залишався її директором. І ще щоб Україна пішла тим шляхом, яким збиралася й обіцяла йти після проголошення себе незалежною. Якби, коротше, врешті-решт у ній не взяли гору злодії, корупціонери, лицеміри та циніки.

Тут треба сказати ще і про те, що Агафонов був палким прихильником фермерів і приватних землевласників-товаровиробників. Уже за це нам варто добрим словом згадувати і пам'ятати Миколу Івановича. Він, створюючи свою суперфірму «Наукову», казав так: «Отут, не на околиці себто і не під боком навіть обласного центру, а в межах міста, до якого належить наше центральне селище Таромське, подібне велике й наукоємке господарство доречне. Правда, лише за умови, що воно як величезний кооператив, де кожен, хто здатен трудитися з повною віддачею своїх здібностей і сил, отримує достойні суто матеріальні й соціальні винагороди. Але далі у глїб степів по селах і хуторах бал правити мають фермерські фрормування з виробництва найрізноманітніших продуктів харчування, які за якістю, споживчою цінністю не поступатимуться будь-яким зарубіжним аналогам – навпаки, навіть випереджати їх. Бо кожен гектар нашої плодючої землі має годувати й утримувати не поодиноких панів-поміщиків, а сотні і тисячі селянських родин. Якщо і 26 тисяч, і 50 чи 100 і більше тисяч, уже не кажучи про мільйони гектарів забезпечуватимуть латифундистів та їм подібних, це буде неправильно. Несправедливо з одного боку і небезпечно - з другого».

Отаку філософію сповідав і пропагував Микола Іванович Агафонов. Він був прихильником селян-господарів своєї землі і своєї долі.

Якому «Фермер Придніпров'я» вирішив низько до землі вклонитися пам'яті ще й з тією метою, аби навздогін розповісти багатьом на Дніпропетровщині, що це була за людина – Микола Агафонов, директор легендарної агрофірми «Наукова». Якщо хочете, то і багатьом колишнім трудівникам фірми повідайте, чого насправді домагався, на що не пошкодував свого здоров'я і життя, як це і сталося, Микола Іванович. Що з ним насправді трапилося і за що з ним негідно поквиталися? – і на це запитання прийшов час чітко та ясно відповісти. Скільки можна терпіти вигадки і образливі міфи про усім своїм єством та сумлінням чесного й самовідданого аграрника-селянина? Він хотів добра українському селу, його людям і всій Україні та її народу загалом, але вже двадцять років тому таким тодішнім нашим вітчизняним керманічам не знадобився. Навпаки, заважав – не прийшовши, образно кажучи, до їхнього жадібно-злодійського двору. І оце саме сьогодні, 19 вересня, але шістнадцять літ тому, у 2002-му, не витерпівши злої й кривдої долі, Микола Іванович Агафонов помер. І уже тоді стало зрозуміло, що доля його судна для всього українського суспільства.

Продовження - стор. 4, 5

УВАГА: 20 вересня в будівлі Головного управління Національної поліції в Дніпропетровській області буде проведена робоча зустріч з головами фермерських господарств та приватними землевласниками з питання збору урожаю пізніх зернових та олійних культур.
Прохання до всіх, в кого є проблемні ситуації, прибути на робочу нараду.
Обов'язкова реєстрація учасників за номером: 067 393-05-58.

Минуло півроку з моменту затвердження урядом порядку дотацій для агровиробників, але з обіцяних 6,3 млрд. грн. аграрії освоїли біля 7 % коштів. 3 цільових програм для фермерів використано ще менше - близько 1 %.

Що було причиною провалу програми дотацій: умисний саботаж, нерозуміння реалій агросектору чи погана поінформованість фермерів, ми розбиратися зараз не будемо. До завершення року залишилося дуже мало часу і треба встигнути отримати хоч щось, доки ці кошти не «згоріли», як невикористані. Тому вам наші підказки, обирайте програму дотацій, умови якої ви можете реально виконати, та забирайте свої гроші!

Для початку, переконайтеся, що ви взагалі можете претендувати на дотації:

Якщо ви можете виконати загальні вимоги до господарств-претендентів на дотації, обирайте програму.

У разі необхідності звернення до банків за програмою, обирайте банк тільки з переліку, визначеного Міністерством агрополітики та продовольства.

Для отримання компенсації за утримання корів підприємство має подати до Мінагрополітики такі документи:

- заявку (в електронному - e-mail: info@minagro.gov.ua та паперовому вигляді — 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 24);

- довідку про відкриття поточного рахунку, видану банком;

- копію звіту про стан тваринництва (форма 24-ст) станом на 1 січня поточного року, засвідчену органами державної статистики;

- довідку, чинну на дату подання заявки, про відсутність заборгованості з податків, зборів, платежів, що контролюються органами доходів і зборів.

Терміни подачі документів: до 1 квітня (відповідно до звіту щодо ВРХ станом на 1 січня) та до 1 жовтня (відповідно до звіту щодо ВРХ станом на 1 липня).

Для отримання компенсації за утримання молодняка ВРХ власник має подати до місцевої сільської/селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади копії таких документів:

- копії паспортів ВРХ;

- копія паспорта громадянина України;

- копія довідки або договору про відкриття рахунку в банку;

- копія документу, що засвідчує реєстрацію в Державному реєстрі фізичних осіб — платників податків.

Документи ці приймаються протягом бюджетного року до 1 травня, до 1 вересня й до 1 грудня поточного року в порядку черговості їх надходження.

Компенсація стосується лише сортів рослин, зазначених у Державному реєстрі суб'єктів насінництва та розсадництва, та проводиться в розмірі 80 відсотків вартості насіння без урахування сум податку на додану вартість, але не більше 30 тис. грн на одне господарство). Для отримання компенсації необхідно подати заявку, форму якої можна скачати за посиланням, та перелік документів:

- копію статуту фермерського господарства (для юридичної особи) або копію договору про створення сімейного фермерського господарства (для фермерських господарств, що створені без набуття статусу юридичної особи);

рення сімейного фермерського господарства (для фермерських господарств, що створені без набуття статусу юридичної особи);

- документи, що підтверджують право власності та/або користування земельною ділянкою;

- копію фінансового документа, що підтверджує наявність чистого доходу від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за останній рік (для фермерського господарства);

- довідку, чинну на дату подання заявки, про відсутність заборгованості з податків, зборів, платежів, контроль за справлянням яких покладено на органи доходів і зборів;

- згоду одержувача щодо надання державним банком Мінагрополітики інформації, яка становить банківську таємницю;

- сертифікат, що засвідчує сортові якості насіння;

- сертифікат, що засвідчує посівні якості насіння;

- платіжне доручення про оплату за насіння;

- накладна на придбане насіння;

- акт про висів придбаного насіння за формою, затвердженою Мінагрополітики.

Документи для отримання часткової компенсації вартості закупленого в суб'єктів насінництва насіння сільськогосподарських рослин вітчизняної селекції подаються двічі на рік до 1 червня та до 1 листопада поточного року.

Державні банки формують реєстри одержувачів часткової компенсації вартості закупленого у суб'єктів насінництва насіння сільськогосподарських рослин вітчизняної селекції й щомісяця до 10 числа подають їх до Мінагрополітики в паперовому вигляді та на електронних носіях.

Щоб скористатися частковою компенсацією вартості придбаного сільськогосподарської техніки, яка є в переліку на сайті Мінагрополітики, необхідно відкрити рахунок у державному банку, та підготувати перелік документів:

- рахунок від продавця, оплачений через державний банк. Сплатити можна як за власні кошти, так і за рахунок кредиту, який надасть вам цей же банк;

- копію платіжного доручення;

- акт приймання-передачі техніки;

- свідцтво про державну реєстрацію техніки (якщо техніка підлягає обов'язковій державній реєстрації);

- витяг із ЄДР;

- довідка з ДІП про відсутність боргу перед Державним бюджетом.

Для отримання компенсації техніки та обладнання фермерські господарства додатково подають до державного банку копію статуту фермерського господарства (для юридичної особи) або копію договору про створення сімейного фермерського господарства (для фермерських господарств, що створені без набуття статусу юридичної особи).

ства (для юридичної особи) або копію договору про створення сімейного фермерського господарства.

Часткова компенсація відсоткової ставки за залученими в національній валюті кредитами, надається одержувачам за нараховані і сплачені в поточному році відсотки за користування кредитами в розмірі 1,5 облікової ставки Національного банку, що діє на дату нарахування відсотків, але не вище розміру, передбаченого кредитним договором, зменшеним на 1 відсотковий пункт.

Компенсації підлягають відсоткові ставки за кредитом:

- залученим до одного року, обсяг якого не перевищує 500 000 гривень, для покриття виробничих витрат;

- залученим до трьох років, обсяг якого не перевищує 9 000 000 гривень, для придбання основних засобів сільськогосподарського виробництва, здійснення витрат, пов'язаних із будівництвом і реконструкцією виробничих об'єктів сільськогосподарського призначення.

Порядок отримання компенсації:

До державного банку, з яким укладено кредитний договір, подається заявка, форму якої можна скачати за посиланням, та перелік документів:

- копію статуту фермерського господарства (для юридичної особи) або копію договору про створення сімейного фермерського господарства (для фермерських господарств, що створені без набуття статусу юридичної особи);

- документи, що підтверджують право власності та/або користування земельною ділянкою;

- копію фінансового документа, що підтверджує наявність чистого доходу від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за останній рік (для фермерського господарства);

- довідку, чинну на дату подання заявки, про відсутність заборгованості з податків, зборів, платежів, контроль за справлянням яких покладено на органи доходів і зборів;

- згоду одержувача щодо надання державним банком Мінагрополітики інформації, яка становить банківську таємницю.

Компенсація здійснюється щомісяця, виходячи із суми фактично сплачених одержувачем державному банку відсотків за відповідний період згідно з кредитним договором.

Державні банки формують реєстри одержувачів компенсації й щомісяця до 10 числа подають їх до Мінагрополітики.

Надається суб'єктам госпо-

дарювання, які залучили в банках кредити строком до п'яти років, обсягом до 500 млн. грн. на один об'єкт у національній валюті для здійснення будівництва та/або реконструкції тваринницьких ферм та комплексів для утримання великої рогатої худоби, свиней, птиці (в тому числі водоплавної та індиків), доїльних залів, підприємств із переробки сільськогосподарської продукції (молока, м'яса, побічних продуктів тваринного походження, що належать до II категорії).

Компенсації підлягають фактично понесені витрати на будівництво та/або реконструкцію об'єктів на підставі наданих актів виконаних робіт та/або інших документів, що підтверджують цільове використання кредитних коштів, відповідно до умов кредитного договору.

Для отримання компенсації суб'єкти господарювання подають до банку, з яким укладено кредитний договір, заявку, та підтверджуючі документи:

- документи, що підтверджують використання кредитних коштів на цілі, визначені в абзаці першому цього пункту, відповідно до умов кредитного договору;

- витяг із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань;

- довідку, чинну на дату подання заявки, про відсутність заборгованості з податків і зборів, контроль за справлянням яких покладено на органи доходів і зборів, — у паперовому вигляді або сформовану в електронному вигляді в електронному кабінеті платника податків на офіційному веб-сайті ДФС;

- згоду щодо надання Мінагрополітики інформації про нього, яка становить банківську таємницю або містить персональні дані, за формою, визначеною банком.

Компенсація вартості об'єктів, профінансованих за рахунок банківських кредитів, здійснюється щомісяця в розмірі 25 % фактично понесених витрат на будівництво та/або реконструкцію об'єктів згідно з кредитним договором.

У разі використання у 2018 році на будівництво та/або реконструкцію об'єктів 30 % і більше загального обсягу кредиту суб'єкту господарювання виплачується 25 % залучених кредитних коштів на весь період кредитування за вирахуванням суми сплаченої компенсації.

Сільськогосподарським обслуговуючим кооперативам (далі — СОК) молочарського та плодово-ягідного напрямів діяльності компенсується 70 % вартості придбаного обладнання зі зберігання та переробки сільськогосподарської продукції (не більше ніж 3 млн. грн на один кооператив).

До складу СОК, який претендує на держпідтримку, має входити не менше ніж 20 членів, серед яких повинно бути не менше ніж одне ФГ, а інші — фізичні особи, у власності та користуванні кожного з яких перебуває не більше ніж 100 га землі.

Щоб скористатися підтримкою потрібно:

У державному банку отримати бланк простого векселя.

Укласти договір із постачальником обладнання.

Сплатити ПДВ та 30 % вартості обладнання (без ПДВ).

Виписати вексель постачальнику обладнання на 70 % вартості придбаного обладнання без ПДВ, але не більше 3 млн. грн.

Отримати обладнання з підтверджуючими документами щодо його передачі (акт приймання-передачі обладнання).

Подати заявку, форму якої можна скачати за посиланням (до 15 листопада) та підтверджувальні документи до регіональної комісії в паперовому вигляді, а до Мінагрополітики — в електронному вигляді.

Отримати повідомлення про суму наданої йому фінансової підтримки шляхом викупу векселя.

Перелік необхідних документів:

- копія статуту СОК;

- документи, що підтверджують право власності та/або користування земельною ділянкою для кожного члена кооперативу;

- довідка, чинна на дату подання заявки, про відсутність заборгованості з податків, зборів, платежів, контроль за справлянням яких покладено на органи доходів і зборів, — у паперовому вигляді або сформовану в електронному вигляді в електронному кабінеті платника податків на офіційному веб-сайті ДФС;

- копія договору з постачальником обладнання;

- копії документів, що підтверджують оплату податку на додану вартість та 30 відсотків вартості придбаного обладнання;

- копія векселя, виписаного постачальнику обладнання (граничний строк виписки векселя — до 1 листопада поточного року);

- копії підтверджувальних документів щодо одержання СОК обладнання;

- згода одержувача щодо надання Мінагрополітики інформації про нього, яка становить банківську таємницю або містить персональні дані, за формою державного банку;

- довідка державного реєстратора про те, що кооператив: не має порушеної справи про банкрутство; не перебуває на стадії ліквідації та його не визнано банкрутом.

Для отримання компенсації постачальнику обладнання необхідно:

Укласти договір із СОК.

Отримати сплачений ПДВ, 30 % вартості закупленого обладнання (без ПДВ) та виписаний кооперативом вексель.

Поставити обладнання кооперативу згідно з договором.

Подати для авалювання векселя, виписаний СОК, (засобами поштового зв'язку або особисто) до Мінагрополітики та довідку, видану банком із зазначенням реквізитів банківського рахунку постачальника (граничний строк пред'явлення векселя — до 15 грудня поточного року).

Мінагрополітики щомісяця в межах помісячного розпису державного бюджету здійснює оплату за авальованими векселями.

Варто зазначити, що дотації за утримання корів молочного напрямку у 2018 р. передбачені у розмірі 500,0 млн. грн., скільки з них освоєно — у Міністерстві не коментують.

На дотації за вирощування молодняка (до 12 місяців) ВРХ (фізичним особам) — у бюджеті на 2018 р. закладено 700 млн. грн., освоєно станом на червень — 6,7 млн. грн.

На компенсацію вартості вітчизняного насіння у 2018 р. передбачено 240 млн. грн, які взагалі не освоєно.

На компенсацію вартості сільськогосподарської техніки в бюджеті закладено 1 млрд грн. Станом на червень освоєно — 159,2 млн. грн.

На здешевлення відсоткової ставки за кредитами — 500 млн. грн, освоєно — нуль.

На часткову компенсацію за будівництво та здачу в експлуатацію/реконструкцію тваринницьких ферм/комплексів, доїльних залів та підприємств з переробки с/г продукції з передбачених 2,5 млрд грн за 8 місяців поточного року освоєно лише 220,1 млн грн.

У підсумку - менше 10% дотацій (а саме 459 млн. грн. з 6,3 млрд. грн.) отрима агросектор за 8 місяців із закладеної у бюджет держпідтримки на цей рік.

За інформацією Kurkul.com

Колись німецький канцлер Отто Бісмарк сказав: «Війни виграють не генерали, війни виграють шкільні вчителі та парафіяльні священики». Зараз у нашій країні йде війна, вочевидь, увага до педагога має бути належна. Але ситуація сьогодення, коли учень завжди правий, та тільки вчителя звинувачують у тому, що накоїла розперезана дитина в школі - така суспільна парадигма призводить, як показують реалії життя, до непередбачуваних наслідків.

«Тому буде користь з шкільної науки, хто вийшов з хорошої хати...»

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ за проти-правні дії своїх дітей, насамперед, повинні нести батьки, а не перекладати її за скоєне ріднесеньким чадом на вчителя. Та ще й звинувачувати його в тому, що нібито «спровокував дитину», тож педагога і вилаяли нецензурно, вдарили чи ледь не забили до смерті. Така «гуманізація» щодо учнів та їхніх батьків може призвести до того, що скоро вчителі просто «зникнуть», як мамонти». Отримуючи по сутасних мірках невеликі зарплати за свою титанічну працю, вони, як правило, йдуть в школу за покликанням, щоб сіяти розумне, добре, вічне. Люди, які випадково потрапляють в освіту, довго там не витримують. Проте суспільна думка останнім часом формується така - учитель апріорі тиран, що мордує дітей. Майже в кожній школі є табличка з написом: «Якщо вас образив учитель, дзвоніть за номером...». У такому разі хочеться запитати: «А вчителю в які дзвони бити, якщо його зневажив учень, чи його батьки?! Коли суспільство робить із колись такої шанованої професії «ляльку для биття», яку ніхто не захистить, бо «сам винен», то хто ж їтиме працювати в школі?»

Учень вдарив вчительку стільцем та поштрикав ножицями

Свіжий вересневий показовий тому приклад: учень 8-го класу спеціалізованої школи історичного центру Києва агресивно відреагував на негативні результати самостійної роботи - проломив учительці голову стільцем та прошпиркнунув її ножицями кілька разів під час проведення уроку(?). Таке жайття. Чомусь зараз не йде мова про кримінальну відповідальність батьків учня, бо злочинцю ще немає 14 років, чи лікарів, які видали такої дитині довідку з написом «здоровий». А вже принаймні має бути роз'яснювальна робота по всіх ЗМІ про передбачену міру покарання за таке правопорушення у чинному законодавстві. Та мова лише про те, що «вчителька із тяжкими пораненнями та учень, що скоїв це, перебувають у лікарні. Все сталося в кабінеті інформатики наприкінці уроку. Вчительку було поранено на очах усього класу. Діти писали самостійну роботу і по одному із завдань вчителька поставила хлопцю мінус».

Задумайтеся, навіть не сказала йому нічого, а просто навпроти неправильно виконаного завдання поставила рисочку «мінус»! І цього вистачило для того, щоб уже натякати на якусь провокацію з її боку? Ще й робити з цього учня жертву, яка перебуває в шоківому стані? Бо він, батче, як повідомляє ТСН, «несподівано кинув у неї стільцем, далі зі спини наніс ще кілька ударів ножицями. Після побаченого з дитьми працювали психологи, нині кабінет зачинений, там працює слідчо-оперативна група». Хоча до цього, як запевняє класний керівник, учень її 8-го класу не виявляв жодної агресії. Навчається в цій школі, каже, усього тиждень, але з однокласниками загалом ладив. У школі розповіли, що восьмикласник протягом навчального тижня був спокійним і не виявляв агресії.

- Звичайна дитина, трохи в собі, бо новенький, тому що новий колектив, нові вчителі. Нічого дивного за ним ніхто не помічав, — каже класний керівник.

Відомо, що у школу № 94 на Печерську хлопець перевівся із Калуша Івано-Франківщини, останні роки хлопця виховувала бабуся. «Абсолютно нормальна характеристика за 4-й клас, після того характеристик немає, оцінки також середні, різні: і хороші, і погані, і 11 балів, і менше. У медичній довідці вказано «здоровий». Жодного

роз'яснення такої, більш ніж неадекватної поведінки свого сина, мати також не дає. «Прийшла мама, викликали «швидку», він був теж у шоківому стані, на запитання не відповідав, як закам'янілий. Мама також розгублена», - каже класний керівник. Одразу після інциденту хлопець спустився сходами у супроводі охоронця школи, спротиву не чинив.

Постраждалій вчительці 64 роки, понад 20 літ вона пропрацювала у цій школі, вчитель вищої категорії. Але є уже намагання зробити вчительку теж не безвинною, бо знайшлася якась мама, яка розповіла на одному з телеканалів про те, що «іноді вчителька безпричинно кричала». Якщо це дійсно так, то чому ця мама, чи інші батьки, якщо ще такі з подібною думкою про цю вчительку є, не прийшли раніше до дирекції школи та не повідомили про неадекватність педагога? Не інформували інші інстанції? Тоді, можливо, вона і не працювала б учителем, та ще беручи до уваги факт, що школа елітна. Але виникає великий сумнів, що в такій школі «елітні» татусі і матусі потерпіли б бодай одну неадекватну вчительку та ще й випроводж 20 років! Чомусь не говориться про те, що до появи у школі цього підлітка, вона мала якісь подібні конфлікти. Сказати, що вчителька тиранила «бідолашну дитину» й у нього накопилось - теж кось не виходить, бо він тільки тиждень у школі. Йдеться про те, що перед проявом злочинної агресії учня вона лише поставила «мінус» навпроти невиконаного завдання. Тобто, ніякої провокації з її боку не було. Тому намагання запламувати на всю країну і спалити жити ім'я постраждалої вчительки з багаторічним досвідом є, принаймні, огидним. Нині вона з тяжкими пораненнями перебуває в лікарні, їй зробили кілька операцій. Як повідомляє телеканал «Київ», за запевненнями лікарів, життю 64-річної вчительки, яку госпіталізували із колото-різаними ранами, нічого не загрожує. Стан важкий, але стабільний, перебуває у звичайній палаті, і наступного тижня її планують виписати.

А от подальша доля учня зараз невідома. «Оскільки хлопець не досяг віку, з якого настає кримінальна відповідальність за цей вид злочину, він не являється суб'єктом злочину. Тому відносно нього можуть бути застосовані примусові заходи виховного характеру. Про притягнення його до таких виховних заходів буде прийматися рішення органами слідства та суду», — повідомила Оксана Поплавська, начальник відділу ювенальної превенції ГУ НП у м. Києві.

Коли зухвалість стає системою

Прикладів такої неадекватної поведінки учнів щодо вчителів можна навести чимало. Зокрема, у Каневі учень обматюкав гімназію, а після побив вчительку чайником. Як свідчить керівництво гімназії, «незадоволений учень з самого ранку нецензурною лайкою висловлювався з приводу викладацького складу. Самі вчителі ствер-

Окремі думки

джують, що від його слів кров стигла в жилах. Після він почав бігати по навчальному закладу. Коли хлопчик з чайником в руках опинився в спортзалі, де проходили заняття, він підбіг до вчительки і почав завдавати їй ударів, зокрема, по голові». Жінку довелося госпіталізувати. Юного злочинця спіймали, але в міліції не дали коментарів щодо ситуації, яка склалася. А на Львівщині суд цього року визнав провини школяра. Пустомитівський райсуд Львівської області опітрафував учня загальноосвітньої школи №2 у селі Зимна Вода за матюки та погрози вчителям у приміщенні навчального закладу. Про це повідомляє ZAXID.NET:

«Як вказано в постанові суду, конфлікт за участю учня та вчителів стався 26 лютого цього року. Неповнолітній хлопець близько 12. 30 у приміщенні ЗОШ № 2 по вул. Сірка, 75 у с. Зимна Вода погрожував фізичною розправою та виражався нецензурною мовою до вчителів, чим своїми діями вчинив дрібне хуліганство. Під час судового засідання школяр не визнав своєї вини і заявив, що не вчиняв щодо вчителів жодних протиправних дій. Однак суд мав достатньо підстав не довіряти його показам, оскільки у матеріалах справи є письмові покази директора школи та батьків інших учнів, які підтверджують вину школяра. Матюки та погрози вчителям правоохоронці кваліфікували як дрібне хуліганство. Суд визнав школяра винним і зобов'язав його сплатити за правопорушення 85 грн. Окрім цього учень також має заплатити 352 грн. судового збору».

Прикро, що у судовому порядку вчителям довелося захищати свою честь і гідність. Принаймні мали б бути вибачення батьків перед викладацьким складом київської гімназії за скоєне їхньою дитиною, суспільний осуд такої поведінки учня. Бо миритися з подібними проявами неповаги до вчителів, означає породжувати їхню ще більшу кількість! Коли ми будемо замовчувати подібні факти і сприймати це як звичайне явище, то не важко собі уявити, яким буде підростаюче покоління в майбутньому. Виховувати людину — означає визначати долю нації, говорив Схир-хемандрит Іоанн.

Сім'я – основа формування майбутньої особистості

Відомий літератор і просвітител Пантелеймон Куліш казав: «Тому буде користь з шкільної науки, хто вийшов з хорошої хати», маючи на увазі визначну роль батьків у вихованні дитини. З факторів соціалізації найважливішим є родина. Саме її вплив був і залишається визначальним у формуванні особистості. Вона є первинним осередком суспільства, вплив якого дитина сприймає раніш усього і вбирає,

мов губка. Сімейні умови, включаючи матеріальне становище, соціальний стан, рід занять, а головне - традиція спілкування батьків, домашня атмосфера визначають майбутню поведінку дитини в соціумі. Причому ефект цього впливу накопичується з віком.

Немає практично жодного соціального чи психологічного прикладу поведінки підлітка чи юнака, що не залежав би від їхніх сімейних умов у сьогоденні чи минулому. Вивчення юнаків і дорослих з психосоматичними і психофізіологічними порушеннями, невротичними розладами, труднощами в спілкуванні, розумовій діяльності чи навчанні, показує, що всі ці явища значно частіше спостерігаються в тих, кому в дитинстві бракувало батьківської уваги і тепла. Через недобррозичливість і неухважність з боку батьків виникає неусвідомлена взаємна ворожість у дітей. Ця ворожість може виявлятися як явно, стосовно самих батьків, так і потай. Беззвітна, невмотивована жорстокість, що виявляється деякими підлітками та юнаками стосовно сторонніх людей, що не зробили їм нічого поганого, нерідко є наслідком дитячих переживань. Як точно сказав один з підлітків на прийомі у лікаря: «Мене все бісить у собі, бісить в ОТОЧУЮЧИХ. І ЩЕ БІЛЬШЕ МЕНЕ БІСИТЬ, ЩО МЕНЕ ВСЕ ЦЕ БІСИТЬ І Я НІЧОГО НЕ МОЖУ З ЦИМ ВДІЯТИ!»

Тому, як радять психологи: якщо ваша дитина категорично ігнорує вас тривалий час, і не відповідає ні на одне запитання - звертайтеся за допомогою. Якщо ваша дитина здається вам дійсно агресивною, тобто свідомо завдає шкоди людям, тваринам або неживим предметам - звертайтеся за професійною допомогою. Не варто терпіти хамство і споживацьке ставлення до себе. Але не варто за нього мстити. Зупиняти хамську або агресивну поведінку потрібно, якщо не вдається це зробити самостійно, то тільки поради фахівця можуть допомогти.

«Учителем школа стоїть»

Ці крилаті слова великого трудівника вітчизняної літератури, науки та просвіти Івана Франка, сказані у далекому 1892 р. Сьогодні маємо згадати цей вислів і вникнути в його глибоку сутність, невдовзі вітаючи освітан із Днем Учителя. До афоризму Великого Каменяря є велике бажання додати: учителем школа стоїть, а школою стоїть людське суспільство. Зневажати в школі вчителя сьогодня означає зневажати завтра майбутнє і своє, і держави, у якій живемо. Тому необхідно високо цінувати роль педагога у суспільстві - за його терпіння і розуміння, відданість справі і любов до своїх учнів! Побажати їм міцного здоров'я, бадьорості тіла й духу, радості від такої нелегкої і важливої і праці! Нехай справа Вчителя цінується в суспільстві, а учні і батьки їхні будуть завжди шанобливими і вдячними.

Петро ЛУК'ЯНЕНКО.

! Лише той Учитель, хто живе так, як навчає

Григорій Сковорода

ЗВІДКИ АГАФОНОВ У НАС ВІЗВСЯ

Знати про це не просто важливо. З одного боку, його приїзд у наші краї непоодинокими недорозумінцями потім доводило ще туманяться як втеча від покарання. Адже на Дніпропетровщині Миколу Івановича хвостом затягла левде не кримінальна справа. З другого боку, усі дивовижні зміни, які в останні роки минулого століття відбулися до того в невеликому радості «Науковий», дійсно пов'язані винятково з талановитого і успішного діяльності Агафонов. Якби не він, у нашій області нізаче не з'явилася б доволі квітуча агрофірма, котра трішки у зміненому варіанті успадкувала назву колишнього радосту – «Наукова».

Не було би щастя, так нещастя допомогло. Молодий і талановитий Микола Агафонов після Полтавського сільгоспінституту свою трудову і життєву кар'єру починав напруду успішно, не відходячи, правда, ще тоді, як справді тяжкі випробування випадали на його плечі. Адже був призначений головним зоотехніком шерпу, а потім і заступником голови колгоспу у Знам'янському районі на Кіровоградщині. А коли діючий голова несподівано занедужав і зліг надовго в лікарню, 24-літньому Миколі Івановичу довелося й очолити колгосп. І от якось його покликано у райком компартії. Нагадаймо, що перший секретар їде до Москви на черговий з'їзд КПРС, а тому він, Агафонов, має привести йому тисячу карбованців готівкою. На «командирівочні» та інші неминучі витрати делегата з'їзду у столиці.

- Як? – не зрозумів ще не досвідчений чи не посвячений на цей рахунок у тодішню радянську дійсність Микола Іванович. – Де я візьму такі гроші? Він по, пропонує мені відкрити з'їз з колгоспної каси чи якимсь готро намахловати з бухгалтерськими документами?

Йому терпівало пояснити, що так, мовляв, заведено і робиться. Тому «дні і не корт з себе дурнища, а мовчків виконуй те, що тобі веліли». Ось вперше тоді і дізнався про нордовийний та впертий характер Агафонов. Бо ж він взяв і заявив, що «ні в якому разі не стану цього робити».

- Пошкудуєш! – порозивило кинули Миколі вслід.

А приїдї помститися «неслухнянику» Агафонову знайшовся тут як тут: воїли голови колгоспу «недоречно» потрапив в аварію і розбив машину. Якби чесно, то з власної вини. Але у нього троє дітей і хвора мати. Микола Іванович, коротше, поклався водіє: саму транспортну приладу приховав від тодішньої ДАІ та ще й дозволив автомобіль ремонтувати за рахунок колгоспу. Як посмів він так розкидатися людськими грошми? Особливо враховуючи, що напередодні ж пошкудував тисячі для першого секретаря – зрозуміли ви що «логіку» тих, хто вирішив докопано «відячити» Агафонову? Шерпу дуже гучно виключили із Миколу Івановича з партії, а потім порушили й кримінальну справу. За те, що «покривав злочини водіє». Ось ця справа і примчала слідом за Агафоновим на Дніпропетровщину, куди його покликано товариші, з котрими разом живів. Знам'янські слідчі свої висновки мерщій переслали колегам за новим місцем проживання Миколи Івановича. І останні навіть передавали їх до суду, який не знайшов підстав позбавляти підсудного волі. Інша річ, що Агафонов виявився настільки обговореним та діловим, що у нашій області практично відразу був призначений зоотехніком-селекціонером, а згодом і головним зоотехніком науково-виробничого об'єднання з тваринництва «Еліта» – пам'ятаєте, було таке і славилось на весь колишній Союз? Ще через сім років Микола Іванович став головним зоотехніком Дніпропетровського філіалу Українського науково-дослідного інституту з розведення великої рогатої худоби. На цій посаді дуже плідно працював понад п'ять років.

АЛЕ ЯК МИКОЛА ІВАНОВИЧ СТАВ ДИРЕКТОРОМ «НАУКОВОЇ»

Відразу скажемо, що агрофірма «Наукова» насправді виникла пізніше і завдяки тілці Агафонову. У 1988-му директором став він радосту «Наукового». Завдяки уже тому, що з лєткої руки Михайла Горбачова в Радянському Союзі завжди були «моди», щоб керівників обирали сою трудові колективи. Інша річ, що з виборами директора у занедбаному на ту пору «Науковому» стала своя історія. На цей радості, працюючи ще завідувачим сільгоспвідомою обкому компартії, а далі і начальником обласного управління сільського господарства, чомусь накинув око Павло Лазаренко. Тому отримавши посаду «губернатора»-Представника Президента в області, він і потілів волів приробити під власну опіку господарство. Кажуть, намагавшись «посадити» в нього ватажком когось зі своїх друзів, з кимби працював ще у Новомосковському районі, пропонував обігратися директором «Наукового» Олександр Ніколаєв. Однак той віддав перевагу іншому радості Дніпропетровського району – «Чумакам». Так вібір Лазаренка припав на голову одного теж з новомосковських колгоспів Степана Паскалова. Його за будь-яку ціну мали посадити у крісло директора радості «Науковий» – і нікого іншого!

Але вибори є вибори, і їхній «сюжет» треба було витримати, і дозволили в сутерники Паскалову висунутися двома й місцевим – науковому правничку дослідної у Таромському станції Володимирі Мариненці й економісту «Наукового» Володимирі Луценку, котрі в потрібний момент мусили зіграти свою відповідну роль – попустити Паскалову. Мабуть, так і стаєлося б, якби нежано їй нежано для організаторів виборів не появився четвертий, відтак непершаний, претендент – Микола Іванович Агафонов. Його висунув колектив «Наукового», і мав повне право на це, як проігнорувати волю учасників зборів не мада права їх президія, і заваривлася каша. Завирував народ! Зрозуміло, що не випадково. Тоді ще народна газета «Зоря», яка не могла не грати на користь Лазаренка, писала:

«Степан Паскалов, Володимир Луценко і Володимир Мариненч – троє достойних кандидатів. Усі троє протягом двох тижнів вели по-справжньому широку передвиборчу кампанію: вивчали виробничтво, зустрічалися з людьми у полі і на фермах, розповідали про те, як та з чого почнуть, якщо будуть обрані, свою роботу, щоб вивести господарство з прориву. Все чесно! Та як потім з'ясується, паралельно йшла інша робота – неформальна, як її називали «народні агітатори». По підрозділах радості пішли «ходаки за свого кандидата». Закликали: «Голосуєть за Агафонову!» – багста».

Це правда – так і було. З одним суттєвим зауваженням: чому перш за все місцеві організатори виборів ніби як не помічали чи всеріоз не сприймали «паралельну агітацію», це було і залишилося «нерозумілою таємницею». Чи не тому, висловлюємо ми свою версію наваздої, що подумки і глибоко в душі усі тут були за безпартійного ж бо уже на ту пору Агафонов? Його тут знали, як обдуленого: всі роки у нашій області Микола Іванович жив і працював у Таромському – отож у всіх на виду. І коли на зборах йому надали слово, він почав запитанням і тим, що з нього вийшло:

- Ви мене знаєте? А якщо знаєте, то маєте розуміти, що без людського, з одного боку, ставлення до людей, але й вимогливості з другого – я ніяк не можу. Хто більше стоїть та опитається, ніж працює, той хай руки за мене не піднімає. Я так не згоден. А що трудитиметься на совість, не хитруватиме і тільки про свою кишеню не думатиме, той незабаром обов'язково здатиме на власному автомобілі. Це я вам обіцяю. Нічого іншого у мене немає що запропонувати вам. Хіба що те заклик разом випратися у плуду. Я знаю одне: селяни на нашій землі повинні жити заможнїо й багато, а для цього усім досить віддати себе хазяїнам там, де трудяться. А тепер вирішуйте, бути мені директором чи ні!

І як не старався повторювати, не ліз зі шкїри той же Луценко, мов зачїв напам'яті, що «програма Паскалова – ої», скільки не знімав свою кандидатуру Мариненч, заперечуючи, наче «найбільш підійшли товариші Паскалов» – не допомогло. Люди проголосували за Агафонову. Якби роздатований демент та переполох зчинився після – цього сьогодні вже ні словом сказати, ні пером описати. Дуже переклалися в райкомі партії, а в обкомі розгнівалися далі нікуди. Настільки, що визнали вибори... недійсними. Це анекдот, а не демократія – і кивит. Оскільки у даному випадку ніби троє взяли емоції, також наче відбувся явний типис «неформальних» агітаторів, приїшли до висновку, що відкріте голосування у такому разі шкідливе. Має відбутися таємне. Коли залякування «з боку прибічників Агафонов», мовляв, зведеться нанівчє.

І вдруге скликали збори обирати директора радості. Трохи за іншим сценарієм. Ні, знову виконували свою «технічну» роль Луценко та Мариненч. Знову багато говорив Паскалов. Одначе «організаційно» підготувалися значно «краще»: десять чоловік виступили, і лише один з них висловився на підтримку Агафонову. Всі інші за Паскалова. Та коли підрахували таємно отримані голоси,

мусили співістити, що найбільше їх і вдруге набрав таки Микола Іванович. Все – сумніватися у виборі людей більше просто не можна було. І це була перемога не Агафонову, а перш за все людей. Тим паче, що як далі стане ясно, для Агафонову ця перемога виявиться фатальною. Не такою все це була, як і залишається досі, Україна, щоб у ній домінували державні мужі зразка Миколи Івановича – ось в чому скажемо, заважаючи трішки наперед, річ.

Днів через три-чотири після виборів Агафонов мусив їхати в обком партії на затвердження. Але так і не їздив. Одного пізнього вечора до нього таємно – інкопінто – прибув звідти навіпаки посланець. Це був Павло Лазаренко. Він дово, до півночі, спілкувався з Миколою Івановичем. І як розповідав нам сам Агафонов, розсталися вони майже друзями. Лазаренко на прощання сказав:

- Ти кріпкий і достойний мужик. Якби я знав це раніше, кажу, що комедії з виборами не було б. Зараз я переконаний, що ми з тобою знайдемо спільну мову!

О, якби знав Микола Іванович, чим і як скінчиться ця «дружба», значно м'якшої «соломки» загода підстелив би – це точно.

І ЯК МИКОЛА АГАФОНОВ СТВОРЮВАВ СВОЮ АГРОФІРМУ

Це ціла наука, актуальна й корисна по сьогодні. Сьогодні може ще більш потрібна, якщо ми дійсно волеємо розбудувати вітчизняний сектор аграрної економіки в інтересах держави і народу. Адже є думка, що свого часу практику Миколи Агафонову визнавали за шкідливу й через те, що вона явно підказувала: не розганяти сіллюю треба було колгоспи, а перетворювати їх на кооперативні господарства, яким діяти в нових ринкових умовах. Однак це тема для окремої розмови, яка у нашому випадку не зайва.

Адже очоливши радості, Микола Іванович перевів бригади та виробничі інші підрозділи на оренду. І запровадив внутрігосподарський розрахунок. Була

СУДНА ДОЛЯ МИКОЛИ АГАФОНОВА

тракторна бригада – став орендиний колектив «Урожай». Була ферма – виник кооператив «Моолок». Що кожен орендоєць зробить, те і його. Наскільки скоротити витрати та наростити виробничтво продукції, настільки і виправ. Самі, люди добрі, рахуйте свої копійки. Але самі й підликуйте, хто як працює.

«Микола Іванович, не дайте пропасти, – бив чолом мало не об підлогу від саміснького порога тракторист Михайло. – Випнали з бригади, як паршиву вівцю... Куди мені тепер? Богом прошу – простіть!»

- А що, п'яним явився на роботу? – запитав Агафонов. – Про що ж думав, коли пив? Та переді мною падаєти на коліна марно. Вертайся до хлопців і у них проси помилування. У вас тепер не колгоспна бригада, де один робить, а сім лежить. У вас кооператив. Ти не до мене в кишеню заліз, а до своїх хлопців. Не пробачать вони – я допомогти не можу...

Або доярка Надія Пилипівна, котрій на фермі також показали на поріг, бідалася, як же їй без роботи далі бути з двома дітьми? Микола Іванович як відрізав, що на перший раз не ради неї, а ради її дітей він зжаліється, як завітра, якщо вона справді мати, сама мусить думати і дбати про своїх дітей. Ще й докинув, що «в цьому і полягає ринкова економіка – заробити собі на нос». Отож змінами в психології та свідомості селян довелося переїматися в першу чергу Агафонову. Знайшовся в ньому й рідкісний талант від Бога своїх підлеглих робити зовсім іншими, ніж вони були ще вчора.

- Мене уже питають, – посміхався директор «Центрального» в агрофермі підприємства Олександр Софійченко, котрому першому випало тут заводити з Європи високопродуктивних корів голштинської породи, - чи не з-за кордону я везу додому не тільки корів, а і людей в господарство? Бо їх дійсно зараз уже не впізнати. Іх зараз мов підмінили на інших. Ні, відповідало, всі свої, всі наші. Просто і колишня тракторна бригада, і колишня ферма – ніні це все одно, що фермерські осередки, коли статки кожного залежать винятково від того, як ти трудився. І влаштуватися до нас і втриматися у нас зараз по благу зас. Ніякі знайомства та панібратства не проходять. Добробут кожного залежить від нього самого...

Бо як працюєш, так і жируєш – таке ось прислів'я незабаром вигадали у «Науковій». Ще й жартували дотепники до сміху, від якого боліли животі: навкрути по селам нам, мовляв, задрять і мріють «пожити коровами, якщо в агрофермі Агафонов». Цим натякали на те, що «у нас зараз дедалі гірше умови для людей, ніж ті для худоби, які створюють в агрофермі». На тутешніх фермах чистіше й охайніше, ніж в деяких лікарнях. І ніяких, дурити, ароматів. А якщо без образних висловів, то хоч і одна з радості, але чи не першочергова заслуга Агафонову-аграрника в масштабах усієї держави, що не хітось інший, а саме він дав старт – знову таки образно кажучи – пліс колгоспнізації України. Микола Іванович не був би зоотехніком найвищої проби, якщо б не намісвив поміняти діїне стадо на голштинів. Згадайте, як колись у радянських колгоспах роками боролися за тритисячній надої молока, отримуючи в середньому насправді від кожної корови набагато менше. І коли у нас казали, що в Америці ці Канаді, в багатьох країнах Європи корів, річний надії від яких нижчий 5-ти, а то й 7-ми тисяч кілограмів, вибравуюють, то всі дивувалися та лише зіткали. А світ, який хочете знати, цілх триста років напередодні намагався вивести діїну породу на рівні рекордних. Навіщо тримати й годувати, приїрмом, тисячу голів, якщо можна в чотирі рази менше, а молока одної від них стільки ж і навіть більше? Вдача усміхнулася селекціонерам-генетикам Голландії. Вони вивели фактично «фабрики» - живі організми, призначення яких – виробляти якомога більше молока. Коли перша сотня голштинів з'явилася в «Науковій», у неї заїжджав подивитися на диво-худобу тодішній Прем'єр-міністр України Леонід Кучма. Він довго тиснув руку Агафонову.

Усім же відомо, до речі, що незабаром агрофірма Миколи Івановича до себе збирала відразу шість доволілишніх колішніх радості. Дійсно левде не за призначенням, що мала купів – давати це. У довшню господарство сягнуло 82-х кілометрів, а в ширину 34-рх. Майже 30 тисяч гектарів землі! Навіщо? – там і тут запитували тодішнього голову Дніпропетровської РДА Миколу Дробота? Микола Миколайович відповів коротко: «Відаємо під сильну особистість. Інакше поєдиніт ним радостюсам хана». Гаразд. Але чи не краще, знову питати журналістів, коли навкрути, навіпаки, розгінують землі і майно, розганяють колгоспи і радості, піти ним же шляхом? Тут не міг змовчати уже Агафонов. Він погоджувався, що «воно то правильно – земельні реформи не уникнуть». І рано чи пізно така доля не обминє й «Наукову». Одначе річ у тім, «для яких людей її проведуть». Чи варто «діл гарячу руку до останків думати і трошчїти колгоспно-радгоспну систему, аби селянам доводилося починати з нуля»? Колгоспний лад якщо і не розбєствє усіх селян до кінця, то «одначе відірвав їх з пунопівної від залежності од землі». І поки що потрібен перехідний період, «щоб перекувати залозности парадзельного в ефективний власника-господаря свого земельного надіа». Для цього й створив Агафонов свою агрофірму, що перехідну місію «нова тепер й здійснює». А розповтають на латки земельні утїд-ля ніні це не готовим переважно до самостійного хазяїнування на них селянам – обдурять і обхитрують їх запозятіливі ділки, які сплять і уже бачать себе землевласниками-панами та поміпцями. Перекуляють за копійки паї, а те сімолівці відібруть і залишать без нічого та при буюньних інтересах – таку перспективу малював Микола Іванович. І мов у воду дивився – згодні ви чи ні?

Так чи інакше, але і в рішучий ітчий зоотехнік Агафонов здійснив «революцію» передусім у свідомості своїх людей. Ясно, що уже з перших літ 55 – 60 центнерів пшениці на круг та майже 30 тисяч тонн загальом зібраної в рік і 85 центнерів кукурудзи, нарешті й 200 тисяч тонн заготовленого сіллюю не манюмо кашею падали, ясна річ, з небєс. Як писала тоді одна газета, «Микола Іванович усе це пояснював тим, що люди в агрофермі працюють тяжко і багато, але усві-

домлено. Вони розуміють, що працюють задля власного добробуту та благопо-дуну. І працюють з її отой ранку і до десятой вечора – як прихидити працювати усім фермерам у всьому світі. Старших, коли пошляють, немає, бо кожен при ділі. І нікого немає потреб підганяти. Зі знеособію і зрівнялкою, з поденщиною, нахліпінщиною та спожиантвом, які, мов іржу, лишили по собі колгоспна система, покінчили раз і назавжди. Тут свої грошки скрупулювано рахувать окремо взяті оренди колективи та кооперативи. На кооперативі та орендіні засади опирається «Наукова». Виробничі підрозділи тут функцінують самостійно, а це передбачає самокупність» - ну і так далі.

Згодом в одній брошурі, котру можна було вважати за посібник досвіді, доктор економічних наук Віктор Радченко, котрий очолював корпус науковців агро-ферми, стверджував, що «Оренда – найприйнятніший, м'який і пучкий стартовий варіант орієнтації на ринкову економіку, який послідовно і найменш болісно змінює учорашню фатальну психологію «нічийної» землі та на значно «безпеч-нішню» підвалинах наближає для сільських людей роздержавлення й приватизації в аграрному секторі. Бо те, що орендарі чи члени кооперативу створили й надали нового уже під час спільної виробничї діяльності – це уже сут'є інше, приватне. Так прихидить і відчуття власності, і знання та вміння, як власністю роз-поряджатися».

Ві зрозуміли тепер, що Микола Агафонов справді створював агрофірму свою в інтересах селян, а відтак і держави. Гадаючи, що держава земельну реформу за-тіляла дійсно задля того, щоб українське село народило сотні і тисячі ефективних селян-землевласників. Як то він і протівовівав та відстоював. По при цих нагоді залишається докинути, як він відчував людей і красти. Оскільки красти уже не колгоспне чи радгоспне, а те, що належить орендарям – значить красти у себе. Одна діло, що в колішніх колгоспах та радгоспах, скільки вони їснували, крали безбожно. Інше, що з розгортанням аграрної реформи у селах й потілів піддавала ліхонами сутільною розкрадання створеного риніше.

В одному господарстві, яке увійшло до складу «Наукової», жила дуже сумлін-но трудившись тітка Тетяна. За двох пудів сіпну – це знали всі. Однак що й крапа за трьох – теж було відомо. Мішечок дерті, лантух кукурудзи, кружечок макухи, білчик молока – нічим не потребувала. Зізнавалася, що якщо нічого не принесє з роботи додому – сама не своя, зворіє і нову день для неї пропав. То своїх онуків тітка почала: «У людей красти гір, боєз покарає, а у колгоспів можна». І от ажраз з її онукою Марією, яка працювала на консьервному заводі агрофермі, і трапилася окаяня. Якось прихилила вона кілька жмень думяного червоного перцю, і сіпї-малася на цій дрібній крадіжці. Присилася і молилася, що пробачили, а вона більше не буде. Де там! Агафонов крадіг терпіти не може, але ще більше півнаєв, коли від нього їх приховували. Отож мусила Марія приречено та з острахом кечати, чим це для неї скінчиться. А Микола Іванович і не забачився. Приїхав на завод у гуморі, жартував. І раптом при всіх подуривав приринякий Марії відкуп, повне... червоного думяного перцю. Це й запитав, чи вистачить? Скажіть, на місці Марії поцінувши б це що-небудь з роботи? Отож!

З трактористом Василєм П. сталося трохи інакше. Весь день возив він з поля на ферму поти неймовірно запашаного сина. І не втерпів: уже в сутінках, майже опівноч, завів один ток і собі додому. Завів і сховав. А на ранок коло його двору раптом винягажили десяток таких же токів.

- Василью, - пукнули, - іди-но мерщій сюди. Це Агафонов дав команду, а ти ніби просив. Ось і рахунок візьми – півтори гривні за тону...

Обида відчувати достовірні. Та ми б покривали душено, який запевнили, наче тільки такими «методами» відчував Агафонов людей красти. Бо коли хто-небудь вартує попадаєся, м'ї відразу «святкувати» останню свою зарплату та шукати нову роботу. Ясно, що поза межами «Наукової». Оскільки треба тоді шось – відлучилися аргументами, що обраний Миколою Агафоновим плісх реформування сільсько-господарського виробництва виправовує себе, далеко ходити не треба. Достіг поглянути, що відбувається поряд у колішніх інших колгоспах та радгоспах. Там незорана земля і супотенцій ферми, навіть незібрані урожаї. Розпал і безомічність. Господарства перетворилися на руйні. Люди роками не одержувать зарплати, більшість же і зовсім втратила роботу. А в «Науковій» - все кипить і працює. Земля оброблена, худоба доглянута. В сім'ях селян достатки, лад і порядок. Таке враження, що це не в нас зараз, а де заведно в Європі чи й Америці. Ніби нічого катастрофічного навколо і не чиниться, а економічна криза та жалівні наслідки від аграрної реформи десь далеко-далеко. Ніби всі неприємності обмінюють господарство не десятою, а й двадцятою дорогою. Бо воно їде правильною – на відміну від багатьох, на жаль, інших».

ТАК МОЖЕ АГАФОНОВ ПЕРЕХОДИВ ДОРОГУ

Вперше грїм серед якого неба для Миколи Івановича грянувся ще в 1996 році. За погодженням з Мінрапродумом Кабмін дозволив Фонду державного майна надати «Науковій» майже 11 мільйонів доларів позички для закупівлі молодняка та тих же корів голштинської породи. Що сприймали зрозумілим, бо так звана аграрна реформа перш за все ударила по тваринницькій галузі, коли подолів'я худоби вносила катастрофічно скорочувалося, а тут знайшлася фірма, котра волеє його накупити. А незабаром Генпрокуратура ні сіло – ні впадо у Вищий арбітражний суд подала позов на «Наукову» за фактом нецільового нібито викорис-тання кредитних коштів. Більше того, справа ще й не розглядалася Арбітраж-ним судом, однак тодішній заступник Генпрокурора Ольга Колюшко, як зараз чотирінішній Генпрокурор Юрій Луценко, попередбачає поспішала з козами на торг: на всю Україну оголосила, неначе вдалося викрити неймовірно шахрай-

ську оборуду у виконанні директора «Наукової» Миколи Агафонову. І пішла гу-дїть не лише губернія – вся Україна також. Під перевірку ГоловКРУ та Податкової інспекції потрапила не тільки агрофірма у Таромському, а й Фонд держмайна у Києві. Порізно і разом вони не знайшли жодного долара, витраченого агрофір-мою не за призначенням – це з одного боку. А з другого -Вищий арбітраж сілдом знайшов за потрібне підтвердити, що «кошти за угодою були виділені на вико-нання цільової програми селекції в тваринництві і переслідували єдину ціль – ви-ведення тваринницької держави з кризового становища, тобто були направлені на користь України».

Але перед Миколою Івановичем не те, що ніхто не вибачився за отугле звинувачення ніби у скоєному ним фінансовому злочині – навіпаки, хванцькі з підняти-ми над головами шаблями набіти правоохоронців на агрофірму і далі продовжу-валися. У задуванні уже вище брошури, котра узагальнювала досвід «Наукової», цитувалися слова Агафонову, мовлені ним з образою: «З січня 1997 по березень 1998 років агрофірму перевіряли 34 комісії усіх рівнів, у тому числі і спеціальна сілдра Верховної Ради, і жодна з них не виявила ніяких порушень. Часом з відчаю думаю, що мені нічого не лишається, як закуплені «Науковою» тисячі голів еліт-ного молодняка худоби підіпнати до Генпрокуратури України, щоб її спецї пере-свідчилися нарешті в наявності цих корів в натурі. А разом з закупленими підіпнати і майже шість з половиною тисяч телат, які народилися уже тут, в Україні».

А особисто нам же дєсь у ті ж часи Агафонов знавався, що не відразу він због-нув, «звідки і чому холодні вітри на нього дмуть». Напруду успішна «Наукова», говорив Микола Іванович, багатьох дратувала. Навіть не багатьох, а практично усіх – тих чи інших з різних причин і мотивів, але дратувала. Скрізь по селах роз-руха і занепад, а в Таромському – розквіт і піднесення. Навкрути селяни у скруті та борах, як в шовках, а точніше як в ламітї, а в «Науковій» селянські родини в достатках і благополуччі. Кому потрібен такий «маяк», який показує сільському народу, що можна зовсім інакше проводити аграрну реформу? Не руйнуючи, а створюючи нові осередки на засадах кооперативних і орендиних відносин. Більше того, на правах фактично фермерських осередків та об'єднань, котрі явно засвід-

чать, що українське селянство не в тім'я ж то бите, а справді здатне бути ефектив-ним власником і господарем землі. Не всі тоді же бачили, що Президент Леоні-да Кучмо оточили радники і спеціалісти, академіки і горе-«державні мужі», які в одній толєс, як шалоглені, кричали, що тільки розпаювання ґрулї майна «наш пліх», а Микола Агафонов розділяв свій зубний курс у своєму Таромському. І ринуче був проти, наполягавши на власному варіанті. Але не на словах, а на ділі. Бо ж його «Наукова» наочно демонструвала переваги шляху, яким ішов Микола Іванович.

Інша річ, що не по дорозі з ним виявилось і тим не поодиноким ділкам, які як жаданий результат земельної реформи бачили ще великими, якомога біль-шими землевласниками, котрі незабаром, як тепер прийнято казати, й стали кон-тролювати по сто, двісті, триста і більше тисяч гектарів ґрулї. Як казав «Наукова» була як кістка у горлі. Агрофірма, де селяни-орендарі і кооператори правлять бад, завідомо не для них була. Їм потрібні були агрохолдинги і фірми-агнїдфунці, в яких селяни – наймані працівники і безпартійні та слухняні раби, котрим раз на чотирі роки кілограм прїлої гречки, дай – і служимуться, як вірні пси. А пра-воохоронці, котрих майбутні земельні олігархи підгодовували більш щєдріше, ї раді бої виконувать замовлення «сильних світу цього». Не секрет сьогодні, що при Кучмі почали піднімати свої голови претенденти в олігархи та набувала роз-мазу корупція, котра врешті-решт і спалула інші кульмінації.

Якщо вірити брошурі «Дк Микола Агафонов агрофірму «Наукова» в Таром-ському створив», яка була видана при кінці 1998 р., Микола Іванович розповідав: «Не встиг я висунутися по 28-му виборчому округу кандидатом в народні депута-ти, як закруждалі навколо мене нові перевірки й комісії. Одна з них не приховала і мали мене перекіт запитанн, підготовлених кимось у верхах, на які перериваючи і від «знайти» відповілі. Там були запитання на зразок, чому «Наукова» не ле-жить на боці, як усі колішні тепер реформували КСП? Або звідки фантастичні надої по 9500 кілограмів молока на кожну фуражну корову? І як це можна щод-овно виробляти по 50 тонн молока – більше, ніж усі інші у Дніпропетровському районі господарства, разом узяті? Навіть перевіряючи мусили з'ясувати, чому всі понад 28 тисяч гектарів у «Науковій» оброблені та зорані чи й засіяні озиминною в зиму, а навкрути Україна заростає бур'янами!»

Ось так і не інакше – уявляєте, до чого був «дійшов прогрєс» в державі, яка ніби в інтересах сільського людю здійснювала аграрно-земельну реформу?

ЯКА Ж «ДРУЖБА» КОШТУВАЛА МИКОЛІ ІВАНОВИЧУ ЖИТТЯ

У тому темнику, з яким вкотре й зявилася до Агафонову гірзна комісія, було і таке запитання, на яке перевіряючи також мали привести ясну відповідь своїм «високим» замовникам: з якого дня «Наукова» займається створенням по всій Україні репродукторів голштиніо-фізської породи молочної чередаї і яка у цьому роль нещадного же Прем'єр-міністра Павла Лазаренка?

Куди відповіди на першу частину цього запитання лежала на поверхні: агро-фірма створення племінних репродукторів елітної худоби в КСП і аграрних підприємствах аж 17-ти областей України взяла на себе за рішенням Кабінету міністрів України. Агафонов як зачинатель і практик «пліс голштинізації» був величям у урядових київських папобірв призначений «куратором акції діїсно в масштабах усієї України». З другою частиною трохи складніше: коли рішення це приймалося, на посаді Прем'єра Кабміну перебував саме Павло Лазаренко. З яким не лише «народний потолог», але й «офіційний в областях та київських коридорах влади» тісно пов'язали Миколу Агафонову. Наперекір йому і правді, якщо хочете знати. Пригадується нам, що в одній з київських газет з'явилася навіть публікація під «красномовним» заголовком «Той самий Агафонов – друг Павла Лазаренка».

Тому провідаємо тут те, що довелося нам свого часу почути з вуст самого Ми-коли Івановича. Не вірити йому у нас не було ні тоді, ні зараз підстав. Після того недовід, розповідав Агафонов, як Лазаренко ніби як помирився зі мною, він на людях почав виявляти прихильність до мене. Наближені знали, що коли при зу-стрічках Павло Іванович по-дружньому обіймав за плечі, того визнавав він за свого.

На сьогоднішній день значна кількість людей, які бажають перевести своє майно у власність іншої особи замислюються над питанням «А що ж краще - дарувати нерухоме майно, заповідати чи оформити договір довічного утримання?». Щоб розвіяти всі сумніви та підкреслити переваги того чи іншого процесу оформлення необхідних паперів, пропонуємо ознайомитись з цікавою інформацією.

Заповіт, договір довічного утримання (догляду) чи договір дарування?

Беручи до уваги гірку статистику сьогодення, можна сказати, що з кожним днем все більше і більше людей залишаються без власного житла і змушені виживати в нелюдських умовах.

На виникнення такого стану речей впливає багато факторів і головним із них є юридична необізнаність фізичних осіб у випадках, коли вони виявляють бажання, з тих чи інших причин, розпорядитися належним їм нерухомим майном, шляхом його відчуження.

Трапляються випадки, коли самотніх літніх людей, які готові віддати своє житло взамін на турботу і увагу від знайомих, або сусідів, обманюють, і вони опиняються на вулиці.

Найгуразливішою категорією громадян, які залишаються «на вулиці» в даному випадку є самотні люди та особи похилого віку, які не спроможні самі забезпечувати власні потреби і змушені звертатися за допомогою до сторонніх осіб. Зазвичай, надання необхідної допомоги не є безкоштовним і, в більшості випадків, на користь так званих помічників, укладаються відповідні договори, в результаті чого вони стають власниками нерухомого майна.

Спадкові справи досить популярні в українських судах, адже існує, принаймні, три причини, що цьому сприяють:

- повсюдна поширеність ситуації (зі вступом у спадок рано чи пізно стикається кожна людина);
- правова безграмотність населення, що часто має досить розмите уявлення про оформлення спадщини, необхідні документи і т.д.;
- складність самої процедури, пов'язаної з особливостями законодавства.

На сьогодні, в межах правового поля існує безліч видів договорів, у разі укладення яких здійснюється відчуження нерухомого майна. Однак, кожен із таких договорів має свою правову природу, особливості та правові наслідки укладення. У зв'язку з цим, хотілося б зробити порівняльну характеристику договорів таких як дарування, довічне утримання (догляд) та заповіт.

Для більш доступного розуміння суті договорів, про які буде йти мова, хотілося б спочатку дати їх визначення.

Так, за договором дарування одна сторона (дарувальник)

передає або зобов'язується передати в майбутньому другій стороні (обдаровуваному) безоплатно майно (дарунок) у власність.

За договором довічного утримання (догляду) одна сторона (відчужувач) передає другій стороні (набувачеві) у власність житловий будинок, квартиру або їх частину, інше нерухоме майно або рухоме майно, яке має значну цінність, взамін чого набувач зобов'язується забезпечувати відчужувача утриманням та (або) доглядом довічно.

За заповітом особа (заповідач) складає особисте розпорядження щодо майна, яке їй належить, майнових прав та обов'язків на випадок своєї смерті.

Характерною ознакою цих договорів є те, що всі вони тягнуть за собою перехід права власності.

Однак, головною відмінністю між ними є момент, коли особа, на користь якої укладається той чи інший договір, стає повноправним власником відповідного нерухомого майна.

Всі вищезазначені договори укладаються у письмовій формі та підлягають обов'язковому нотаріальному посвідченню. Окрім того, оскільки в даному випадку йде мова про укладення договорів, предметом яких є нерухоме майно, такі договори також підлягають державній реєстрації. За загальним правилом, право власності на майно, що отримане за договором, який підлягає державній реєстрації, виникає з моменту такої реєстрації. Однак, таке правило містить свої виключення.

Якщо мова йде про договір дарування, то дійсно обдаровуваний стає повноправним власником нерухомого майна після прийняття дарунка та належного оформлення укладеного договору, і як наслідок, має право вчиняти щодо такого майна всі правомочності власника.

Ви вже не маєте відношення до цього майна і стаєте залежними від волі обдаровуваних.

У випадку укладення договору довічного утримання (догляду) набувач теж стає власником майна після належного оформлення договору, але на відміну від договору дарування він обмежений у діях, направлених на розпорядження таким майном на весь час чинності договору, тобто за життя відчужувача. Так, зокрема, набувач не

має права під час дії договору обтяжувати одержане майно боргами, відчужувати його, передавати у заставу. Також, протягом життя відчужувача, на це майно не може бути звернене стягнення.

Однією із відмінностей між договорами дарування, довічного утримання (догляду) та заповітом, на яку теж слід звернути увагу, є правові наслідки укладення таких договорів.

Договір дарування є безоплатним, і дарувальник відповідно не може вимагати від обдаровуваного вчиняти будь-які дії на свою користь.

У той же час, укладаючи договір довічного утримання, фізична особа навпаки, отримує можливість забезпечити собі довічний догляд, оскільки в самому договорі передбачаються конкретні види грошового і матеріального забезпечення та строки його надання. Крім того, навіть випадкова втрата чи пошкодження майна, одержаного набувачем, не звільняє останнього від взятих на себе обов'язків.

За заповітом спадкоємець набуває право на спадкове майно після смерті спадкодавця.

Деякі відмінності між вищезазначеними договорами є і в тому випадку, якщо особа, яка здійснила відчуження нерухомого майна вирішила розірвати відповідний договір.

У випадку укладення договору дарування, в першу чергу хотілося б наголосити на тому, що позовна давність, протягом якої особа може звернутися до суду з позовом про розірвання цього договору, скорочена і становить лише один рік. Окрім того, перелік підстав, на основі яких такий договір може бути розірвано є вичерпним. І оскільки, як зазначалося вище, договір дарування є безоплатним, дарувальник не може вимагати повернення майна з тих причин, що обдарований не виконав дій, які були передбачені в усній домовленості.

У договорі довічного утримання (догляду), навпаки однією із основних умов є умова щодо можливості його розірвання у випадку неналежного виконання набувачем своїх обов'язків, передбачених у договорі. У такому разі ризик залишитися без майна, у разі порушення умов договору, несе саме особа, на користь якої укладений договір, а не особа, яка є відчужувачем майна.

При цьому, витрати, здійснені набувачем майна до розірвання договору не відшкодовуються.

Що стосується заповіту, то заповідач має право у будь-який час внести до заповіту зміни. Крім того, заповідач має право у будь-який час скасувати заповіт, скласти новий заповіт. Заповіт, який було складено пізніше, скасовує попередній заповіт повністю або у тій частині, в якій він йому суперечить. Скасування заповіту, внесення до нього змін, провадяться заповідачем особисто.

Важливо, що кожний новий заповіт скасовує попередній і не відновлює заповіту, який заповідач склав перед ним.

Підбиваючи підсумок вищеведеного, хотілося б зазначити, що особи мають різні причини, які спонукають їх укладати договори, направлені на відчуження нерухомого майна, і вільні самі вирішувати, який договір вони будуть укладати в тому чи іншому разі.

У випадку, коли обдаровуваним є близька та дорога людина, найбільш поширеним варіантом є укладення саме договору дарування.

У тому ж разі, якщо основною метою укладення договору на користь сторонньої особи є отримання відповідної допомоги - оптимальним є укладення договору довічного утримання (догляду).

Свої переваги має також і заповіт. Важливо, щоб цей документ ні в кого не викликав запитань, не містив подвійних тлумачень, розпливчастих фраз і був оформлений у повній відповідності до вимог законодавства.

Своєчасно складений заповіт - це:

- можливість розпорядитися власним майном за своїм бажанням,
- спрощена процедура відкриття спадщини;
- можливість запобігти конфліктам між близькими людьми, які претендують на власність померлого.

Разом з тим, необхідно добре подумати, перш ніж надати перевагу тому чи іншому виду договору, а також особам, на користь яких вони укладаються, адже на перший погляд порядна людина може виявитися звичайним шахраєм, ласим до чужого майна.

За інформацією юридичного порталу «Протокол».

Сплата єдиного соціального внеску головою фермерського господарства

ГУ ДФС у Дніпропетровській області повідомляє, згідно з п. 5 прим. 1 ч. 1 ст. 4 Закону України від 08 липня 2010 року №2464 «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» зі змінами та доповненнями (далі – Закон №2464), платниками ЄСВ визначено членів фермерського господарства, якщо вони не належать до кола осіб, які підлягають страхуванню на інших підставах.

В Законі України від 19 червня 2003 №973-IV «Про фермерське господарство» зі змінами та доповненнями (далі – Закон № 973) розрізняються поняття «голова фермерського господарства» та «члени фермерського господарства», які регламентуються різними статтями цього Закону. Головою сімейного фермерського господарства без статусу юридичної особи є член сім'ї, визначений договором (декларацією) про створення сімейного фермерського господарства, який реєструється як фізична особа – підприємець. Після укладання (складання) договору (декларації) про створення сімейного фермерського господарства голова сімейного фермерського господарства має зареєструватися як фізична особа – підприємець або зареєструвати зміни до відомостей про фізичну особу – підприємця в порядку, встановленому законом (ч. 3 ст. 8 прим. 1 Закону №973).

Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 4 Закону №2464 ФОП, в тому числі ФОП – платники ЄП, є платниками ЄСВ. Базу нарахування ЄСВ для зазначених осіб визначено у ст. 7 Закону №2464.

Якщо голова фермерського господарства, зареєстрованого як юридична особа, виконує функції керівника або бухгалтера вказаної організації, то таке фермерське господарство використовує його працю, як працю фізичної особи.

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 4 Закону №2464 платниками ЄСВ є, зокрема, підприємства, установи та організації, інші юридичні особи, утворені відповідно до законодавства України, незалежно від форми власності, виду діяльності та господарювання, які використовують працю фізичних осіб на умовах трудового договору (контракту) або на інших умовах, передбачених законодавством.

Базою нарахування ЄСВ для платників є сума нарахованої кожній застрахованій особі заробітної плати за видами виплат, які включають основну та додаткову заробітну плату, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, що визначаються відповідно до Закону №108/95-ВР та суму винагороди фізичним особам за виконання робіт (надання послуг) за цивільно-правовими договорами (абз. 1 п. 1 ч. 1 ст. 7 Закону №2464).

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

На порі, на часі

Посів гірчиці восени дуже важливий прийом для удобрення та оздоровлення ґрунту природним шляхом.

Цей метод добре допомагає оздоровити і удобрити землю і не потрібно застосовувати хімію і мінеральні добрива. Як сидерат, гірчиця після посіву збагачує землю азотом і фосфором, плекаючи наступні покоління рослин. Після закладення в землю вона швидко перегниває, віддаючи ці цінні елементи на ранніх етапах розвитку рослин. Але у неї ще маса корисних властивостей.

ЧИМ ЖЕ ТАК КОРИСНА ГІРЧИЦЯ?

Вона дуже швидко росте і не дає іншим бур'янам розвиватися.

Її не люблять багато шкідників - пропадають дрітвянка, слимаки, плодояжерка.

Очищає ґрунт від гнильних мікроорганізмів, парші та фітофтори.

Добре застосовувати перед посадкою картоплі, помідорів, баклажанів.

Не слід сіяти на місці посадки капусти, ріпи, редьки, позаяк вони страждають однаковими хворобами.

Добре розпушує ґрунт корінням і піднімає вологу і поживні речовини з нижніх шарів нагору.

Після заморозків зелена маса закриває

Посів гірчиці восени для удобрення ґрунту

землю і оберігає від промерзання. Прекрасний медонос - залучає на ділянку бджіл та інших комах для запилення.

ЯК СІЯТИ ГІРЧИЦЮ ВОСЕНІ ДЛЯ ДОБРИВА

Гірчицю можна сіяти і ранньою весною за місяць до посадки основної культури. Потім її скошують і закладають у землю. Восени гірчицю садять після збирання врожаю на звільнені грядки. Цей варіант найбільш ефективний для оздоровлення та удобрення ґрунту.

Можна сіяти насіння рядами з відстанню 10-15 см між ними. Так насіння витрачається економніше. Або розсипають насіння по землі, загортаючи потім граблями. При такому способі насіння витрачається в два рази більше. Але і зеленої маси виходить більше.

Земля повинна бути вологою, якщо стоїть суха погода восени, то гірчицю потрібно поливати.

Обов'язково посійте гірчицю після картоплі і полуниці - вона дуже добре оздоровлює ґрунт після цих культур і відновлює його, позаяк картопля забирає дуже багато поживних речовин.

Сіють насіння на глибину 1-1,5 см На

важких глинистих землях не глибше 1 см. На сотку витрачається до 250 гр, але якщо ділянка вражена дрітвянкою або бур'янами, то потрібно збільшити кількість насіння.

Сходи з'являться через 3-4 дні і вона росте швидко. Можна не побоюватися великих заморозків, вона не боїться -5°C.

Вже через місяць сходи зростуть до 15 см, а коли зберуться цвісти - значить пора зрізати.

Гірчицю скошуюють або зрізають плоскорізом і відразу ж загортають у землю.

Щоб збільшити корисний ефект грядки поливають препаратами Байкал або Сяйво з корисними мікроорганізмами. Вони допоможуть корисним речовинам швидше стати доступними. Правильно буде потім вкрити землю плівкою або темним покривним матеріалом.

При осінній посадці можна залишити зелену масу нескошеною під зиму, щоб вона так і пішла під сніг. При цьому земля залишиться пухкою, збагатиться мікроелементами, навесні копати її не доведеться, достатньо підрихлити і все.

За відгуками садівників гірчиця добре допомагає оздоровити землю. Так

само її можна сіяти все літо між рядками і як допоміжну культуру для захисту від шкідників. При посіві в міжряддях, її періодично скошуюють, відразу ж загортаючи в ґрунт.

Добре сіяти гірчицю разом з картоплею, і оздоровлює ґрунт, і дрітвянику з колорадським жуком відлякує.

Тільки одна гірчиця не може повністю відновити всі мікроелементи в ґрунті. потрібно використовувати різні сидерати - жито, горох.

Всі сидерати загортають до цвітіння в землю.

Зменшіть кількість хімії на ділянці - проведіть посів гірчиці восени для удобрення ґрунту. Вона обов'язково віддасть вам здоровим і корисним урожаєм.

Відбір

По-перше, не можна змішувати ранньостиглі сорти та сорти, призначені для тривалого зберігання. Багато людей викопують все разом, складають в один мішок, а потім виявляється, що картопля зіпсувалася і проросла. А все тому що ранньостиглі сорти не варто закладати на зберігання взагалі, їх потрібно використовувати в їжу в найближчий місяць-два після збирання врожаю.

По-друге, ні в якому разі не можна зберігати навіть злегка пошкоджену картоплю, яка має ознаки яких-небудь захворювань. Якщо ви пожалієте її викинути або вжити в їжу найближчим часом, ви ризикуєте втратити добру частину врожаю. Бо інфекції можуть передатися іншим плодам.

Правила зберігання картоплі

3 найпоширеніші помилки, які призводять до втрати врожаю.

Вересень - час, коли пора збирати урожай картоплі. Але одна справа картоплю викопати, а інша справа - правильно закласти на тривале зберігання. Зберегти картоплю в цілості на місяць не складає ніяких труднощів. Однак якщо ви плануєте зберігати овочі довше, тут важливо врахувати безліч моментів: вибір умов зберігання, час закладки.

Дуже часто ми чуємо від знайомих, що урожай зберігається дуже недовго. Потім картопля починає псуватися, підгнивати і проростати. А все тому, що вони не дотримуються ряду важливих правил.

Сьогодні розповімо вам про три основні помилки, які допускають багато людей, закладаючи картоплю на тривале зберігання.

Вибір місця

Найкраще картоплю зберігати в прохолодному місці, в дерев'яних провітрюваних ящиках. Щоб картопля не проросла, в ящик обов'язково кладіть пучок м'яти. Це перевірений роками спосіб.

Якщо ви зберігаєте овочі на балконі, додатково утепліть ящик, наприклад старою ковдрою. Або ж можна зробити подвійний ящик. Взяти дві різні за розміром скриньки, вставити одну в іншу, а у вільний простір насипати тирсу.

Вибір «сусідів»

Багато людей з метою економії місця часто у шух-

лядах з картоплею зберігають ще й інші овочі. Робити це категорично не рекомендуємо. Таким чином картопля зберігається набагато менше і гірше. Єдиний сприятливий «сусід» - буряк. Ось їх можна зберігати в одному ящику або мішку. А ось разом з морквою, поруч з капустою - не варто.

Підсумки

Таким чином, щоб урожай картоплі зберігався довше і краще, ні в якому разі не допускайте цих помилок! Зберігайте відібрані овочі в прохолодному приміщенні, провітрюваних ящиках, ізолювано від інших овочів..

Гімалайська рожева сіль: користь і шкода

Здоровенькі були!

Гімалайська рожева сіль - це вид кам'яної солі, який видобувають в регіоні Пенджаб в Пакистані (середня Азія). Сама шахта знаходиться в передгір'ї Соляного хребта на відстані 310 км від Гімалаїв.

Рожеву сіль добувають ручним способом, без використання вибухових речовин, а потім сушать на сонці. Незвичайний колір продукту дає оксид заліза. Сам мінерал утворився в результаті морських відкладень часів Юрського періоду. З давніх часів гімалайську сіль використовували для зберігання м'яса і риби.

Гімалайська сіль буває різного розміру і структури - від дрібнозернистої розсипчастої до великої кристалічної.

Вона містить:

Хлорид натрію - 95-98 %

Полігати́та (водний сульфат калью, кальцію і магнію) - 2-4%

Фтор - 0,01 %

Йод - 0,01 %

Інші мікроелементи в невеликих кількостях.

Користь гімалайської солі

Незважаючи на заяви про користь гімалайської солі, немає наукових доказів її переваг для здоров'я порівняно із звичайною кухонною сіллю. Тому рожеву сіль можна використовувати з тією ж метою, що і кам'яну сіль:

Гігієна ротової порожнини. Додайте трохи солі у воду, дайте кристаликам розчинитися. Використовуйте отриманий розчин для полоскань. Це хороший спосіб боротися з неприємним запахом з рота, болем і кровотечею ясен. Оптимальна кількість процедур: 3-4 на день.

Рожева сіль проти акне. Використовувати її можна і для лікування вугрової висипки. Вона «витає» з шкіри токсини, очищає і відлущує її. Гімалайська сіль входить до складу різноманітних косметичних продуктів, наприклад, скрабу для обличчя.

Від болю в суглобах рекомендується приймати теплі ванни з додаванням ½ чашки соляного розчину.

Застосування гімалайської солі в кулінарії. Провідні шеф-кухарі використовують рожеву гімалайську сіль замість кухонної солі, в тому числі, для прикраси страв. Плити з солі використовуються також в якості посуду для приготування їжі. .

Можлива шкода рожевої солі

Пам'ятайте, що гімалайська сіль, як і звичайна кухонна, - це хлорид натрію. Якщо перестаратися з сіллю, то можна загострити симптоми гіпертонії та інших небезпечних захворювань. Нагадуємо, що безпечна денна норма: одна повна чайна ложка гімалайської або іншої солі на день.

Сторінку підготувала Анна МЕЛЬНИК.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1883936. Тираж 26755.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Електронна версія газети: www.farmer.dp.ua

www.facebook.com/farmer.dp.ua

Зранку минулої суботи в завітчаній Петриківці трохи дощило, та впродовж дня лише невелика мрячка вряди-годи нагадувала про осінню пору. Тож за доброю народною традицією на XI обласний популярний етнофестиваль «Петриківський дивоцвіт» прибуло йще більше людей, ніж торік. На центральному проспекті Петра Калнишевського і перехресній вулиці Народній розполонилося веселе ярмаркове дійство з усілякими виробами майстрів петриківського розпису, народних ремесел, барвистими виставковими павільйонами районів, міст і деяких об'єднаних громад Січеславщини. У них троїсті музики радували віртуозною виконавською майстерністю, а самодіяльні хорові колективи в національних костюмах - розмаїттям народних пісень.

Шанувальників «ДИВОЦВІТУ» більшає

За задумом організаторів, свято розраховане на родинне відвідування, тому до програми введені різноманітні змагання для дітей і дорослих, українські народні ігри «від дідуся до онука» і т. п. Аж чотири конкурсних журі – на великій, малій сценах і два мандрівних – оцінювали музичну і хорову майстерність учасників. Та переможцем «Дивоцвіту» можна вважати кожного, хто показав гостям художні, музичні чи пісенні глибинні скарби України, створені ним самим. Вибирати дійсно було з чого - яскраво розмальовані предмети побуту, дитячі іграшки, сувеніри, вишиванки на різні смаки і можливості... А на кількох полянах для бажаючих - смачні страви національної кухні. Коли ж до всього додати ще й вечірній концерт популярної співачки Ірини Федишин, коли до головної сцени годі було й підступитися, тож стане зрозумілим, що незадоволених на святі не було.

- Найбільше вражає атмосфера «Дивоцвіту» - щирі, відкриті люди, одна величезна українська родина з немов спільною душею, - розповідає приватний підприємець Віталій з Магдалинівки. – У Петриківці лише вдруге, і надалі свято обов'язково відвідуватиму. З родиною придбали солом'яні брилі від спеки, деякі чудові речі з дерева для кухні. Все подобається, дуже гарно.

На мистецькій толоці довелося зустріти і людей, яких привело сюди винятково громадянське сумління. Юні волонтери правозахисної групи «Січ» під головуванням Дмитра Рєви пропонували бажаючим підтримати зміну назви Дніпропетровської області на Січеславську, сфотографувавшись біля її стенду. А ще підписати в мережі Фейсбук відповідну петицію до Верховної Ради України, яка розглядатиме це питання згідно із законом про декомунізацію.

- Воно надзвичайно важливе, а не другорядне, як дехто вважає, - пояснила одна з волонтерок. – Назву «Січеслав» на початку 1918-го, після утворення Української народної республіки, дав місту академік Дмитро Яворницький! Дав саме для того, щоб показати його українське обличчя, відокремити історію міста від періоду московської окупації. Всі добре сприйняли тоді нове ймення. Нам і тепер для самозбереження здобутками славного січового лицарства треба відгородитися від постійних зазіхань агресивної Московії. І хоча б у назві області вишанувати козацтво, яке століттями боронило наш край, тут було найбільше - п'ять Запорозьких січей!

З цими аргументами важко не погодитися. Скільки в нас всього є доброго свого, що гай-гай... І сам «Дивоцвіт», погодьтеся, це теж повернення до рідного

українського обличчя нації. Ось думка про свято Народного художника України, голови Ради Центру народного мистецтва «Петриківка» Андрія Пікуша:

- Чи не найбільшою «родзинкою» цьогорічного «Дивоцвіту» вважаю прихід на нього, попри дощову погоду, такої величезної кількості людей. Їм комфортно серед рідної культури, це прагнення душі. До нашого Центру, де офіційно працюють сорок провідних художників селища, завітало чимало відвідувачів, більшість - вперше, ми з директором Василем Біленком провели багато екскурсій. У виставковій залі в нас зібрані вишукані твори, які представляли Україну за кордоном 50 разів. Це роботи на папері, дереві, склі, кераміці відомих майстрів Володимира Глуценка, Наталії Рибак, Ніни Турчин, Марії Пікуш, Валентини Деки, Андрія Пікуша та інших, всього тридцять авторів. Імідж Петриківки як мистецької столиці України зростає і в державі, і у світі. У Центрі є чимало нових задумів, зокрема і щодо постійної роботи з художнім склом, але для цього необхідні спонсори.

У Петриківці довелося почути й про інші нагальні питання розвитку селища. Їх навів голова Народної ради Петриківського району, депутат селищної ради Анатолій Лисенко:

- Безперечно, праця народних майстрів є постійним творчим пошуком, освоєнням нових матеріалів і напрямків, без меценатських інвестицій нового не зробиш, це аксіома. Разом з творчим «тилом» необхідно звернути увагу і на побутовий – у Петриківці, яку ще Президент Леонід Кравчук назвав візитівкою України, досі немає готелю! Люди на «Дивоцвіт» їдуть з Сум, Києва і Західної України, а переночувати ніде... Та й постійним екскурсантам здалеку впродовж року немає де зупинитися. Пора вже знайти інвестора і для поновлення випічки великих петриківських паляниць, при відновленні Петриківського району їх ще пекли, це буде ще одна «родзинка» нашого краю.

Добре буде, коли на всі – нові мистецькі і «бородаті» побутові - виклики часу зверне належну увагу місцева і державна влади. Кажуть, у Петриківці талантів більше, ніж яблук в урожайний рік в селищних садках... У цьому переконалися всі, хто 15 вересня відвідав її.

Григорій ДАВИДЕНКО.

На знімках: викладач Петриківської дитячої художньої школи ім. Т. Я. Пати Оксана Данилейко (на передньому плані) та художник Маргарита Давиденко показують відвідувачам «Дивоцвіту» ярмаркову продукцію;

волонтерки правозахисної групи «Січ» біля стенду «Січеславська – ТАК!»;

інші чудові миттєвості фестивалю.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» до кінця 2018 року можна у будь-якому поштово-відділенні області до 25 вересня. Передплатний індекс 60092.